

မြန်မာ့ဓာတ်ပုံကုမ္ပဏီ

ကြယ်စင်ပျိုဇေ

မာယာဆိပ်ကမ်း

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

လောကဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
နိယာမတို့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ပဲ့ကြွ
မာယာကြာခြည်တွေ လူတန်းစားမရွေး
မိချောင်းမျက်ရည် ကျားမျက်ရည်တွေ
ပင်လယ်သေလို တမြည့်မြည့်အိုင်

ပန်းနုလေပြည်

သူတစ်လူ ငါတစ်မင်းနဲ့
ထင်တိုင်းကြတဲ့ နှလုံးသား
ကျားစာကျွေးပစ်မှ အေးမယ်

ထက်ဘုန်းသွင်

"ကျွီ"

"ဝိုး"

"အား"

ကိုယ့်ကားရှိရာသို့ သွားနေဆဲ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့် ကားကြောင့် ဒေါသက်ထားစံ ကြောင်သွားဆဲ အနားမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်မှုကြောင့် သူမတို့ (၂) ယောက်လုံး လမ်းပေါ်မှာ ဝရန်းသုန်းကားလဲကျသွားရသည်။ ။

တိုက်သည့်ကားကတော့ အတင်းပင် မောင်းထွက်ပြေးသွားပါပြီ။ အငှားကား။ နံပါတ်လည်း မမှတ်မိလိုက်ပါ။

"အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်"

ဒေါသက်ထားစံဟာ အသက် (၅၀) ကျော်မို့ ဘယ်လောက်ပင် နှသည်၊ လှသည် ပြောပြော ဧရာကိုတော့ ညာလို့ မရပါချေ။

နှလုံး၊ လေးဖက်နာ၊ သွေးတိုး ဟိုရောဂါလေးစစ သည် ရောဂါလေးစစ။

သည် ကြားထဲ သားတို့ အဖေ ဆုံးပါးသွားပြီး သားကလည်း နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အလုပ်အကိုင် အခြေတကျ ဖြစ်နေတော့ အထီးကျန် ဝေဒနာက ပိုဆိုးခဲ့သည်။ ။

ယခုလည်း ဘေးမှ မိန်းကလေး ။ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ဆွဲလိုက်လို့ သေကံမရောက် ဖြစ်ရပေမယ့် လူကတော့ အတော်ကြီးကို နာကျင် ထိတ်လန့်သွားရပြီ။

ဘာက ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိပေမယ့် ဒေါသက်ထားစံ၏ ခြေထောက် တစ်ဖက်က လေဝင်သွားပြီထင်။ ထောက်မရတော့။

"အား အား သမီးရယ်....ကူပါဦး"

သူမကိုဆွဲသည့် မိန်းကလေးကပင် ဒေါသက်ထားစံကို ကားအထိ လိုက်ပို့ပေးသည် ။

"အန်တီ ရလား၊ သမီး ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ"

ဒေါသက်ထားစံ ကိုယ့်ကိုကူညီသည့် ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင် လို့ မဆုံး၊ ဥပမိရုပ်ကိုလည်း အကဲခတ်မိသည် ။

စက်စက်ယိုအောင်မလှသော်လည်း မြင့်သွယ်သော အရပ်၊ လှပ သော ရုပ်ကလေးနှင့် အရိုးခံမျက်နှာလေးကအထင်းသား။

သူတော့ ပြေးရင်း လွှားရင်း ကျောက်ကောင်းလေးနှင့် တွေ့လေသ လား။

"သမီး ကားမောင်းတတ်လား။ မောင်းတတ်ရင် အန်တီကို အိမ်ထိလို က်ပို့ပေးပါလားကွယ်"

"ဪ....ဟုတ် ရပါတယ်"

"သမီးမှာ ကားပါလာသလား။ အန်တီကိုလိုက်ပို့လို့ ဖြစ်သလား"

ကောင်မလေးက ရယ်သည် ။ ပြီးတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသ ည် ။

"သမီးမှာ ကားမရှိပါဘူး။ ဦးလေးက ဆွဲဆွဲခိုင်းလို့ ကားမောင်းတတ် နေတာပါ။ အလကား ဒရိုင်ဘာ။ ထမင်းစား ကျွန်ခံ ဒရိုင်ဘာပါ အန်တီ ရယ်"

သူမ၏ လေသံထဲမှာ ဘဝကိုနာကျည်းသည့်လေသံတွေ ပါနေမှန်း
ဒေါသက်ထားစံ သတိပြုမိလိုက်၏။

"ကဲ ဒါဆိုလည်း အန်တီကို အိမ်လိုက်ပို့ကွယ်၊ ဆေးခန်းလည်း ဝင်မ
ယ့်။ သမီးရော၊ ဘယ်ထိသွားသေးလဲ"

ကားလမ်းပေါ်မှာ (၂) ယောက်သား ဖရိုဖရဲနှင့် လဲခဲ့ကြရသည် မဟု
တ်ပါလား။

"ရတယ် အန်တီ၊ တံတောင်လေး ဒူးလေး နည်းနည်းပွန်းသွားရုံပါ။
အိမ်ကျမှ ဆေးဝါးလေးသုတ်လိုက်မယ်"

"အိုကွယ် မဟုတ်တာ၊ ကဲ...လာလာ "

ဒေါသက်ထားစံ သူကလေးကို ယုံကြည်စွာပင် ကားသေ့ပေးလိုက်
သည် ။

ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနု၊ တီရှပ်အဖြူနှင့် ဆံပင်ခါးလောက်ကို ရိုးရိုး
လေးစည်းချထားသည့် မိန်းကလေး။

ကားလေး မောင်းထွက်လာတော့ ဒေါသက်ထားစံက လမ်းညွှန်သ
ည် ။ ကားတွေက မီးပွိုင့်စောင့်ရ၊ ဖြတ်ရတာမို့ စောင့်ရင်း စကားစမြည်
လည်း ပြောဖြစ်ကြသည် ။

ဒေါသက်ထားစံက ကောင်မလေးကို ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီတွေ မေးနေတာ
ပါ။ ခေတ်ကြီးက မကောင်းတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ဒေါသက်ထားစံ ကောင်
မလေးကို ယုံကြည်မိသည် ။

"သမီးနာမည် ပြောပါဦး၊ အန်တီက ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကား ခဏခဏ
တိုက်မိမလိုဖြစ်တယ်ကွယ်။ သွေးကလည်း တိုးတော့ ကိုယ်တိုင်ကား
မောင်းရတာလည်း အဆင်မပြေတော့ဘူး"

"သမီးနာမည် ပန်းနုလေပြည်ပါ။ အန်တီကားမောင်းဖို့ ဒရိုင်ဘာငှားလိုက်ပါလား။ အဆင်ပြေသွားအောင်"

"အမလေး အန်တီယောက်ျားက အရမ်းသဝန်တိုတတ်တာ။ အန်တီကို ချစ်လိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ။ ဂရုစိုက်လိုက်တာလည်း သူများ မျက်စိနောက်လောက်အောင်ပဲ။ ဒရိုင်ဘာငှားတာ မကြိုက်ဘူးလေ အဟင်း..ဟင်း"

"အို ဒါဆို အန်တီယောက်ျားကို မောင်းခိုင်းလေ။ ဒရိုင်ဘာ မငှားချင်ရင်"

ချစ်ဆိပ်တွေ တက်နေသည့် အန်တီကြီးရဲ့ အသွင်က ဖြူဖြူလှလှ ၀၀ ရေဆေးငါးကြီးပါ။ လှလည်း လှပါသည် ။ သူ့အရွယ်နှင့် သူ့အလှ ညီမျှပါသည် ။

"သူကကျတော့ မအားဘူးလေ။ အန်တီအလုပ်တွေသူ ဦးစီးနေရတယ်"

"ဪ.."

လေပြည် ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ကားကိုသာ သူညွှန်ပြသည့် အတိုင်း မောင်းပေးနေဖြစ်သည် ။

ဒေါသက်ထားစံကတော့ စကားတွေ ရေပက်မဝင်။

"သမီးက ဘယ်မှာ နေတာလဲ။ မိသားစုတွေ ကရော။ အန်တီကို စပ်စုတယ် မထင်နဲ့ နော်။ လိုအပ်ရင် ကူညီချင်လို့ ပါ"

လေပြည် မချီပြီးလေး ပြီးလိုက်ရင်း ..

"လေပြည်က လူတကာဆီက လွယ်လွယ် အကူအညီ မယူတတ်ပါ

ဘူး အန်တီ"

"ဆောရီးပါကွယ်၊ အန်တီစကားပြောတာ မှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။
အန်တီက စေတနာနဲ့ ပြောမိတာပါ"

"လေပြည်နားလည်ပါတယ်။ လေပြည့်မှာ မိသားစုမရှိတော့ပါဘူး
အန်တီရယ်။ ဦးလေးအိမ်မှာ ကပ်နေပြီး သူတို့ ခိုင်းတာလုပ်ပေးနေပါတယ်"

"ဟင် ဒါဆို လေပြည့်ကို ကျောင်းလေးဘာလေးရော ထားပေးကြသလား"

"ကျောင်းကတော့ သူတို့ ဆီ မရောက်ခင်ကတည်းက ဆယ်တန်း
အောင်ပြီးသားပါ။ အခု အဝေးသင်ဆက်တက်နေတာ ဒုတိယနှစ်ထိပြီး
သွားပါပြီ"

"ဪ...စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်"

"စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အန်တီ"

"အခုရော သူတို့ ခိုင်းလို့ လာတာလား။ အန်တီကို ကူညီနေတာနဲ့ သူ
တို့ ငြိုငြင်နေပါဦးမယ်ကွယ်"

"ရပါတယ် အန်တီ"

ဒေါသက်ထားစံ ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ ညွှန်ပြပြီး ဆေးခန်းရောက်တော့
လည်း လေပြည်က ကူညီတွဲပိုးချပေးသည် ။ ဒေါသက်ထားစံ၏ ခြေ
ထောက်က လုံးဝ ထောက်မရတော့။

"အာ လုပ် လုပ်ပါဦး လေပြည်ရယ် ။ အန်တီခြေထောက်ကျိုးပြီထင်
ပါတယ်။ ယောင်းကိုင်း လာပြီ"

တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်း ခြေထောက်ကယောင်ကိုင်းလာလိုက်တာ ။ ဆေးခန်းထဲမှ ဧည့်ကြိုကောင်လေးတွေ ဝှီးချဲ့နှင့် လာပြီးတွန်းခေါ်ရသည့်အဆင့်။

လေပြည်ကတော့ အလိုလို လူနာရှင်ဖြစ်နေပေပြီ။ အရိုးအကြော ဆရာဝန်နှင့် တန်းပြရ၏။

"အရိုးအက်သွားတာပါ။ ပီအိုပီကိုင်ပေးမှ ရမယ်။ ဆေးရုံတက်နိုင်ရင် တက်ပါ။ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်မှာ နားပါ။"

ဆရာဝန်ကြီးက ညွှန်ကြားချက် (၂) ခု ပေးတာမို့ ဒေါသက်ထားစံ အိမ်မှာ နားဖို့ ရွေးချယ်သည် ။ မောင်နဲ့ လည်း မခွဲချင်ဘူးလေ။ လက်ထပ်ပြီးတာ လပိုင်းပဲရှိသေးသည့် ချစ်သူ။

"အိမ်မှာ နားပါ့မယ် ဆရာ"

"ကောင်းပြီ ဒါဆို တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ လာပြပါ။ ပေးထားတဲ့ ဆေးတွေ မှန်မှန်သောက်ပါ"

ဆေးခန်းက အလုပ်သမားတွေနှင့်အတူ လေပြည်ဒေါသက်ထားစံကို ကားပေါ်သို့ တွဲတင်ရသည် ။ နောက် ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ရပြန်သည် ။

ဒေါသက်ထားစံ၏ အိမ်ကခြံနှင့်ဝင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက် တစ်လုံး။ ခေတ်မီနှစ်ထပ်တိုက်က ခပ်လှလှ။

တိုက်နှင့်ကားနှင့်၊ ခြံနှင့် ဝင်းနှင့်။ ကားကို တိုက်ရှေ့ထိ မောင်းသွင်းပေးပြီးတော့ ပန်းနုလေပြည် အခြေအနေကို ကြည့်သည် ။

အိမ်ထဲမှ အိမ်အကူအမျိုးသမီး (၂) ယောက်ပြေးထွက်လာကြသည် ။ တစ်ယောက်က ခပ်လှလှ၊ လုံးကြီးပေါက်လှ ကိုယ်လုံးနှင့်။ တစ်ယောက်

က်ကတော့ အသက်ကြီးကြီးပါ။

"မမ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဟင် ခြေထောက်မှာ လည်း ကျောက်ပတ် တီးကြီးနဲ့ "

"ဟုတ်တယ်၊ ကားတိုက်မိတော့မလို့ လေ။ ခြေထောက်ထိသွားတယ် ။ ကဲ တွဲကြပါဦး"

အိမ်အကူ (၂) ယောက်တွဲခေါ်နေပြီမို့ ပန်းနုလေပြည်အန်တီကို နှုတ် ဆက်တာ ပြန်ဖို့ ပြင်သည် ။

ပန်းနုလေပြည်မှာ ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေးနှင့်ပါ။ အဝတ် (၂) စုံလောက်ထည့်လို့ ရသည့် size လောက်။

"အန်တီ အိမ်လည်း ရောက်ပြီ၊ ဆေးခန်းလည်း ပြပြီးပြီ၊ အဆင်ပြေပါပြီနော်။ လေပြည့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ပန်းနုလေပြည် ပြန်မည်ပြုလျှင် ဒေါ်သက်ထားစံအသွင်က ပျာပျာ သလဲ။

"နေ နေပါဦး လေပြည်ရယ်။ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး၊ အန်တီ တိုင်ပင်စရာ လေးတွေ ပြောစရာလေတွေ ရှိလို့ ပါ"

သည် တော့လည်း ပန်းနုလေပြည် တိုက်ထဲသို့ ဝင်ရပြန်ပါသည် ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမနှင့် ဒေါ်သက်ထားစံ (၂) ယောက်တည်း။

အိမ်အကူခံတွေ မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်သွားပေပြီ။ မကြာမီ ကော်ဖီတစ်ခ ရားနှင့် မုန့်များ လာချပေးသည် ။

ပန်းနုလေပြည် မနက်(၉) နာရီလောက်ကတည်း ဒေါ်သက်ထားစံ နောက် လိုက်နေရတာ ယခု နေ့လယ် (၁) နာရီ။

ဆာတော့ဆာနေပါပြီ။ ကျွေးလာသည့် မုန့်နှင့်ကော်ဖီကို ဣန္ဒြေ ရရ
စားရင်း ဒေါသက်ထားစံ မေးသမျှ ဖြေရ၏။

"လေပြည့်မိသားစု အကြောင်း အန်တီကို ပြောပြပါ။ လောလောဆယ်
ဘယ်မှာ နေတာက အစ"

"လေပြည်က ဘာလုပ်ပေးရလဲ"

"လေပြည်က ကားမောင်း၊ ဗာဟီရလုပ်ပေါ့"

"လစာ ပေးလား"

"မိသားစုတွေပဲလေ။ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့"

"သမီးကြည့်ရတာ မျက်နှာမကောင်းလို့ ။ ကျောပိုးအိတ်ကရော ဘာ
လုပ်တာလဲ။ ဘယ်သွားမလို့ လဲ၊ အိမ်ပြေးလုပ်မှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး
နော်"

ဒေါသက်ထားစံ အစ်လိုက်တော့ ပန်းနုလေပြည် ငိုချင်ရဲ့ လက်တို့ ဖြ
စ်သွားရသည် ။ ဦးလေးမိသားစုက လေပြည့်အပေါ် နိုင်စားလွန်းပါသည်
။

လူကို လူလို့ ပင် သဘောထားကြတာမဟုတ်။ အခိုင်းအစေတစ်
ယောက်လိုကို သဘောထားကြပုံ။

မိဘမဲ့လေးမို့ ငဲ့ညှာထောက်ထားစရာကိုမရှိ။ သည် ကြားထဲလေပြ
ည်ကလည်း ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးမဟုတ်။

ခိုင်းတိုင်းလုပ်ပေးနေရပေမယ့် ရာနှုန်းပြည့် ကျိုးနွံတာတော့မဟုတ်
။ လွန်အားကြီးလျှင် ပြန်ပြောသည် ။ တော်လှန်တတ်ပါသည် ။

မဟုတ်လျှင်တော့မခံပါ။

မနေ့က သူတို့ အိမ်မှာ ဦးလေးသမီးအငယ်မ ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့ သည့်ကိစ္စ။ ရွယ်တူချင်းမို့ လေပြည် မြှောက်ပေးတာဖြစ်ရသည်။ ။

သူတို့ သမီးကဖြင့် ရည်းစားထားတာ ဝါရင့်နေပါပြီ။ သည် လိုပဲ တစ်ယောက်နှင့်ပြတ်လိုက် နောက်တစ်ယောက် ဆက်လိုက်။ ယခုထိဆို(၅) ယောက်ပင် ကျော်နေလောက်ပြီ။

ဒါကို ဦးလေးမိန်းမ အန်တီချိုက သူ့သမီးရည်းစားထားတာ ချိန်း တွေ့တာ လေပြည့်လက်ချက်ဆိုပြီး ဆူတော့ဆဲတော့ လေပြည်ပြန်ပြော မိသည်။ ။

ဒါကိုပဲ တစ်မိသားစုလုံးက ဝိုင်းဆူကြ ရိုက်ကြတော့ လေပြည့် ကိုယ့် အဖေ၏ ဆွေမျိုးများ ရှိရာ မကွေးသို့ သွားနေမလို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ။

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်တာလားတော့ မသိ။ အန်တီဒေါ်သက်ထားစံကို ရိပ်ခနဲ ဝင်လာသည့်ကားနှင့် လွတ်အောင် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်မိတာကစပြီး ယခုနေ့လယ်ကြီးအထိ သူမ ချောဆွဲခံနေရပါသ ည်။ ။

လေပြည်ကိုယ့်အကြောင်း အတိုချုံးရှင်းပြလိုက်တာ။ ဘာရယ်မဟုတ် ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို ရင်ဖွင့်လိုက်သည့်သဘော။

ပြီးလျှင် အရာအားလုံးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံ။ ဒေါ်သက်ထား စံကလည်း ပန်းနုလေပြည်၏ ဘဝကို နားထောင်ပြီး သူမစိတ်ကောင်းရှိ တာလေးလည်း သိတာမို့ ဆွေးနွေးလိုက်ပါ၏။

"အန်တီအနားမှာ နေပေးပါလား သမီးရယ်။ အန်တီကားကိုမောင်း ပေးပါ။ ခုတစ်လော အန်တီမှာ အသက်အန္တရာယ်တွေများ နေတယ်။ ကားကလည်း ခဏခဏ ဗွေဖောက်၊ ကားတိုက်မိမလို့ လည်း ခဏခဏ

ဖြစ်တယ်။ လေပြည်ကို အန်တီဘော်ဒီဂတ်သဘောမျိုး အနားမှာ ထားပါရစေ။ တစ်လကို လစာ သုံးသိန်းပေးပါမယ် "

"ဟင် သုံးသိန်းကြီးတောင်။ အန်တီ လေပြည်ကို ခုမှ မြင်ဖူးတာလေ ။ လေပြည် ဘာဆိုတာမသိဘဲနဲ့ ။ လေပြည်မှတ်ပုံတင်တောင် တောင်းမကြည့်ဘဲနဲ့ "

"သမီးကို အန်တီ အလိုလိုယုံကြည်နေမိတယ်။ ဘာမှ မသိပေမယ့် ဒီတစ်နေ့လုံး သမီးရဲ့ စိတ်ရင်းကို အန်တီမြင်နေရတယ်လေ။ ဘာမှ မသိတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ကားတိုက်မယ့် ဘေးက ကယ်တင်လိုက်တယ် "

"ဟာ...အန်တီ အကြီးကြီးမတွေးနဲ့ လေ။ လေပြည်အနားမှာ ဆိုတော့ အမြင်မတော်လို့ အလိုအလျောက် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲမိလိုက်တာလေးပါ "

"ပေါ့ပေါ့လေး မပြောပါနဲ့ သမီးရယ်။ ငါတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ ကျိုးကြ၊ ပဲ့ကြ ပွန်းကြရပါတယ်။ ထားပါ နောက် အန်တီကို ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့တယ်။ ဒါက ကူညီတတ်တဲ့ သဘောကိုပြတာ "

ဒေါ်သက်ထားစံ စွဲချက်တင်လိုက်၊ လေပြည်က ဖျက်ထုတ်လိုက်၊ ဘော်လီဘောပုတ်နေသည့်နှယ်။

"ဒါကတော့ အန်တီထင်တာများ တယ်။ လေပြည်က အိမ်က စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်လာတာလေ။ လောလောဆယ် ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး။ ဒီတော့ အန်တီနောက်လျှောက်လိုက်နိုင်တာပေါ့။ ကဲ အခု အန်တီ အဆင်ပြေသွားပြီ။ လေပြည် ညကားတော့ မီအောင်သွားမှ ညကားနဲ့ မကွေးဆက်မယ် "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘာဖြစ်လို့ အန်တီဘော်ဒီဂတ် မလုပ်ချင်တာလဲ"

လေပြည်က သူ့ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ထွက်ခွာ တော့မလို ပြင်နေရင်းမှ ပြောချလိုက်သည်။

"အန်တီစကားထဲမှာ အန်တီတို့ ဇနီးမောင်နှံ အရမ်းချစ်တာပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတာ မကြာသေးဘူးလို့ လည်း သိရတယ်။ အဲလိုစုံတွဲတွေကြားမှာ ကြားညှပ်မခံနိုင်ဘူး။ အချစ်တွေ လွန်ကြ၊ သဝန် တို့တွေလွန်ကြ။ ဘေးကလူတွေကို ယုန်ထင်ကြောင်ထင်"

"အန်တီတို့ က အသက်ကြီးပါပြီကွယ်။ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

"အချစ်နဲ့ အရွယ်နဲ့ သိပ်မဆိုင်ဘူး အန်တီ။ ဦးလေးအိမ်မှာ ဦးလေး သမီးကြီးစုံတွဲနဲ့ တင် သံဝေဂရလှပါပြီ။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ဟိုလူသဝန်တို့၊ ဒီလူသဝန်တို့နဲ့ ။ လေပြည်တို့ က သူများ ယောက်ျားဆိုရင် သမ္မတကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ လွှတ်တော်အမတ်ဖြစ်ဖြစ် လုံးဝပဲ။ အို...သူများ ယောက်ျားမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားရော မိန်းမရော လူတွေအားလုံး ကို စိတ်ကုန်နေတာ။ သီလရှင်တောင် ဝတ်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်နေတာ။ တကယ် တကယ်"

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ပြောနေသည့် လေပြည့်ကို ဒေါ်သက်ထားစံ တကယ်ပင် ချစ်ခင်မိသွားတာလည်း ရှေးရေစက်ပင်လား မသိ။

"ကဲပါ ဒေါ်ကြီးကျယ်ရယ်....အန်တီက အဲဒီလို သဝန်လျှောက်တိုနေ မယ့် လူစားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီယောက်ျားကလည်း တစ်နေ ကုန် အပြင်ထွက်နေရတာပါ။ ညရောက်မှ ပြန်လာတာဆိုတော့ လေပြည်နဲ့ လည်း ဆုံစရာမကြောင်းမရှိပါဘူး။ အန်တီအနားမှာ ပဲ အန်တီကို စောင့်ရှောက်ရင်း နေပေးပါ။ အန်တီအနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်"

ဒေါသက်ထားစံ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက် ပြောနေလျှင်
လေပြည့်ရပ်ကလေးက အီလည်လည်။

"အန်တီ အဲလိုသာ မြင်ရာလူကို လှမ်းပြီးယုံ။ အန်တီတော့ ခက်သေး
တယ်။ လေပြည့်အကြောင်း ဘာမှ လည်း မသိဘဲနဲ့ ။ ပြောတိုင်း ယုံပစ်
လိုက်တာပဲ"

ဒေါသက်ထားစံ တဟားဟားရယ်ရင်း လေပြည့်ပ ခုံးလေးကို လှမ်း
ဖက်လိုက်ပါသည် ။

အခန်း(၂)

ညနေစောင်းတော့ ဒေါသက်ထားစံ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ပန်းနုလေပြည် သူမကိုခေါ်ဆောင်ကာ ကားနှင့်လေပြည့် ဦးလေးအိမ်သို့ သွားရသည်။ ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သမီးက အိမ်က ထွက်လာတာဆိုတော့ သူတို့ စိတ်ပူချင်လည်း ပူနေမှာ ပေါ့။ အန်တီက အကျိုးအကြောင်း သွားပြောရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်"

"အန်တီလိုက်ပို့ခိုင်းလို့ သာ ပို့ရမှာ ။ ဦးလေးမိသားစုက လေပြည့်ကို ချီးထုပ်လို့ သဘောထားကြတာ"

"ဟင် လေပြည် ဒီလောက်လိမ္မာတာတောင် ။ ဘာလဲ အမွေပေးရမှစိုးလို့ လား"

"ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပဲ။ ဦးလေးနေတဲ့ အိမ်က အမွေဆိုင်လေ။ အမေနဲ့ လည်း ဆိုင်တယ်။ မောင်နှမ သုံးယောက်ဆိုင်တာပေါ့။ လောလောဆယ် သူတို့ မိသားစုနေပြီး သူတို့ ပဲ အပိုင်စီးမှာ ပါ"

"ဪ.. ဒါကြောင့်ကိုး"

ဦးလေးအိမ်ရောက်တော့ ဒေါသက်ထားစံ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။ နှစ်ထပ်တိုက်ပါပဲ။ တိုက်အကြမ်းပေါ့။ အလှစားအကောင်းစားတော့ မဟုတ်။

ခြံဝင်းမရှိ။ သည် လိုပဲ ဆောက်ထားတာ။ အိမ်အောက်ထပ်မှာ စက် ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး အပေါ်ထပ်မှာ လူတွေနေကြသည်။ ။

မိသားစုများ သော အိမ်ပါပဲ။ အိမ်သား ရှစ်ယောက်လောက်ရှိပြီး အ လုပ်များ သည့်အိမ်။ ကားက အိမ်ဘေးကွက်လပ်မှာ ရပ်ထားသည်။ ။

ဒေါ်သက်ထားစံတို့ ကားရပ်လိုက်တော့ အိမ်သားအချို့ ထွက်လာသ ည်။ ဦးလေးမိန်းမဆိုသူနှင့် သမီးတွေ၊ သမက်တွေ။

ဒါကြောင့် လေပြည်က စုံတွဲတွေနှင့်အတူ မနေချင်တာကိုး။

လေပြည်ဦးလေးမိန်းမ ဒေါ်ထူးသီတာက ခါးကိုထောက်ပြီး မလိုတ မာ စကားသံနှင့်။

"ဘာလဲဟေ့၊ ဘာပြဿနာတွေ တက်လာပြန်ပြီလဲ၊ နင့်ဖအေအမျိုး ဆီသွားနေမယ်ဆို။ ဘာလဲ ဟိုဘက်က လက်မခံဘူးတဲ့ လား"

"မကွေးလည်း မသွားရသေးပါဘူး"

"ချေးထုပ်ကြီးတဝဲလည်လည် ဖြစ်နေပြီပေါ့လေ။ ဟင်း ဟင်း နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ဒီအခေါင်းထဲပဲ တိုးရမှာ ပေါ့"

ဒေါ်ထူးသီတာက အနိုင်နှင့် ပြောနေသလို သူ့သမီးတွေကလည်း မဲ့ လို့ ရဲ့လို့ ။ သမက်တွေကလည်း မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ရုပ်မျိုးတွေနှင့်။ မျက်နှာသေ။

ပန်းနုလေပြည် ဒေါ်သက်ထားစံကို စိတ်တိုမိပါသည်။ ။

"ဒါကြောင့် အန်တီကို မသွားပါနဲ့ လို့ လေပြည်တားတာ။ မြင်တဲ့ အ တိုင်းပဲ။ လေပြည်ကို ဘယ်လောက် မေတ္တာထားကြသလဲဆိုတာ မြင်ပြီ မလား"

"ဪ...အန်တီကတော့ ဝတ္တရားရှိလို့ လာပြီးခွင့်ပန်တာပါ"

ဒေါသက်ထားစံက ပီအိုပီ ကိုင်ထားသည့် ခြေထောက်နှင့်မို့ ကားပေါ်မှ အောက်သို့ မဆင်းနိုင်ပေ။

ပန်းနုလေပြည် အရင်ဆင်းပြီးမှ ဒေါသက်ထားစံကို တွဲချပေးရသည် ။ ဒေါသက်ထားစံအိမ်ထဲထိ မဝင်တော့ပါ။ လေပြည်ယူပေးသည့် ခွေးခြေပုလေးပေါ် ထိုင်ရင်း ဒေါ်ထူးသီတာထံ ခွင့်ပန်ရ၏။

"လေပြည်ကို ကျွန်မအိမ်မှာ အလုပ်ပေးမလို့ ပါ။ အဲဒါ အစ်မတို့ ကို လာပြီးခွင့်ပန်တာပါ"

"ရတယ်၊ သူက ပေါက်လွတ်ပဲစား မိမရှိ ဖမရှိ ကလေးက နေချင်တဲ့ သူ။ သူ့မှာ အုပ်ထိန်းသူမရှိဘူး ။ လေတံခွန်လို လွင့်ချင်ရာလွင့်နေတဲ့ မိန်းမ။ ကြိုက်သလိုလုပ်ကြ"

"ဒီမှာ မိလေပြည် ...ငါတို့ အိမ်က ဇရပ် မဟုတ်ဘူး နော် ၊ ညည်း ဝင် ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ မရဘူး။ သွားရင် အပြီးသွား။ နောက်ကြောင်း ပြန်ဆုတ်လာလို့ လက်မခံဘူး။ ဒါပဲ"

"အေးလေ၊ ပေါက်လွတ်ပဲစား ၊ နေချင်တိုင်းနေပြီးမှ အိမ်ကလူတွေ လက်ညှိုးလာထိုးလို့ မရဘူး"

အစ်မတွေကလည်း ရန်စွယ်နှင့်ငေါငေါ။ လေပြည်ကတော့ သည် လိုပဲ ကြုံရမည်ဆိုတာသိပြီးသား။ အရေထူနေတယ် မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ကို ဖြေလျှော့ထားနိုင်ပါ၏။

ဒေါသက်ထားစံ စိတ်မကောင်းတော်တော်ဖြစ်ရသည် ။ အမွေခွဲပေးရမှာ စိုးတာနှင့် အလိုလို ရန်စိတ်မွေးနေကြသူတွေပါ။

ဒေါသက်ထားစံ ချက်ချင်းပင် တာဝန်ယူလိုက်ပါသည် ။ ပြောရကြေး

ဆို မနက်က လေပြည်ဆွဲလိုက်လို့ သာ သူ့အသက်မဆုံးရှုံးရတာပါ။

လေပြည်ဟာ သူမ၏ အသက်သခင်။

"ကဲ ကဲ ...သမီးရေ....အန်တီလာမိတာ မှားပါတယ်။ တစ်ခုလည်း ကောင်းပါတယ်လေ။ သမီးရဲ့ ဘဝမှန်ကို အရင်းအတိုင်း သိလိုက်ရတာ ပေါ့။ ကဲ တက် တက် ပြန်တက်၊ လူကြီးသူမတွေ ကန်တော့ဦးမလား"

"တော်ပါပြီ၊ မနက်ကတည်းက ကန်တော့ခဲ့ပြီးသား။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး သား"

"ကဲ ...ဒါဆိုလည်း တက်"

ပန်းနုလေပြည် ကားအကောင်းစားကြီးပေါ် ဒေါ်သက်ထားစံကိုတွဲပို့ ကိုယ်က မောင်းသည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည် ။

ရင်ထဲမှာ တော့ နာတာပေါ့လေ။ အလိုလို စီးကျလာသည့် မျက်ရည် များကို လက်မအားလို့ မသုတ်ရ။

ဒေါ်သက်ထားစံကတော့ ပန်းနုလေပြည်ကို ရင်ထဲတသိမ့်သိမ့်နေ အောင်ပဲ ကြင်နာသနားမိတော့သည် ။

အခန်း(၃)

"သမီး အန်တီတို့ အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတွေလွတ်နေသေးတယ်။ ကြိုက်တဲ့ အခန်းယူ။ သမီးကို အန်တီက ဘော်ဒီဂတ်ခန့်တယ်ဆိုတာထက် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်အောင်လည်း ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသွားမှာပါ"

"ကျေးဇူးပါ အန်တီ၊ လေပြည့်အတွက် တာဝန်တွေ မပိုစေချင်ပါဘူး။ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ ကတော့ အန်တီဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ပဲ ကျွဲကူးရေပါ လေ့လာသင်ယူသွားမှာ ပါ။ လေပြည့် အောက်ထပ်မှာ နေပါရစေ အန်တီ။ အန်တီတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြပါ"

ဒေါ်သက်ထားစံဟာ အိမ်ထောင်သစ်ထူထားတာ လပိုင်းပဲရှိသေးတာမို့ ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစ သည်းသည်းလှုပ်ချင်လည်း လှုပ်နိုင်သည် မို့ လေပြည့် ကြိုတင်ပြီး အကာအကွယ်ယူထားခြင်းပါ။

"ဒါဆိုလည်း အောက်ထပ်မှာ အခန်းတစ်ခန်းယူပါ။ အန်တီအိမ်က အကျယ်ကြီးပါကွယ်။ ဘော်ဒါဆောင်သာ ငှားစားရရင် လူ ငါးဆယ်လောက် ချောင်ချောင်နေလို့ ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ။ လောလောဆယ် အန်တီက ပီအိုပီကိုင်ထားတော့ လေပြည့် အကူအညီ အများကြီးလိုမှာ ပေါ့"

"အေးကွယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း အန်တီ အပြင်မထွက်နိုင်သေးတော့ သမီး

တာဝန်က ကားမောင်းစရာမလိုသေးဘူးပေါ့။ အန်တီအနားမှာ နေပေးရမယ့်။ အဲ မောင် မလာသေးခင်အထိပေါ့။ သူလာရင်တော့ သူ့ကိုပဲ ပြုစုခိုင်းရမှာပဲ။"

"ဟို အန်တီ...လင်မယားအခန်းကြီးထဲတော့ လေပြည် မဝင်ချင်ဘူးနော်။ အန်တီအပြင်ဧည့်ခန်းမှာ ဖြစ်ဖြစ် ၊ စာကြည့်ခန်းမှာ ဖြစ်ဖြစ် အပန်းဖြေ။ အနားယူပါ။ လေပြည်က အန်တီလိုတာ ပြုစုပေးပါ့မယ်။"

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ကြရင်း အကြိုဆွေးနွေးနေကြခြင်းပါ။ ဒေါ်သက်ထားစံ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း

"ဘာဖြစ်သလဲ။ သူဝင်မလာခင် သမီးက ပြုစုပေးတာပဲ။"

"ဟင့်အင်း မျက်စိရှက်တယ်။ အန်တီတို့ အခန်းထဲ ဆိုရင်တော့ လေပြည် မဝင်ချင်ဘူး ။ နေ့ဖက် အပြင်ခန်းတစ်နေရာရာမှာ နား။ ညကျမှ အန်တီခင်ပွန်းလာမှ အထဲကို ပွေ့ချီခေါ်သွားခိုင်း။"

လေပြည့်စကားကို ဒေါ်သက်ထားစံ သဘောကျလွန်းလို့ ရယ်မောမဆုံး။

"ကဲပါ သမီးသဘောပါ။ အင်း...အန်တီက ခြေထောက်မကောင်းတော့ ဦးချဲ့လုံနဲ့ ဆို အဆင်ပြေမယ်။ သားတို့ အဖေရှိတုန်းက သုံးခွဲတဲ့ ဦးလုံချဲ့ရိတယ်။ အတော်ပဲ။"

"ဒါဆို ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။"

"ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဘက် ခြံထဲဆင်းလည်း ရတယ်။ အန်တီပန်းလေးတွေ ကြည့်၊ နေစာလို့၊ အင်း...ခြေထောက်အရိုးအက်မှ ပဲ အန်တီလည်း နားရတော့တယ်။"

တစ်နေ့လုံး မနားရသေး။ ရေလည်း မချိုးကြရသေး။ ထမင်းလည်း

ဝေလာဝေး။ အချိန်ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ (၆) နာရီကျော်ပြီ။

"ကဲ ဒီနေ့တော့ အကုန်တိုင်ပင် အောက်ကုန်ပြီ"

"အန်တီ ရေချိုးဦးမလား"

"ရေပတ်ပဲတိုက်ပေးပါတော့ သမီးရယ်။ ဦးလံချဲလည်း သွားယူ"

လေပြည်က သွက်လက်သူမို့ ဦးလံချဲသွားယူ။ ရေပတ်တိုက်၊ အန်တီကို သနပ်ခါးသွေးပေးသည်။ ။

"လောလောဆယ် အန်တီလည်း အောက်ထပ်မှာ နေမှ အဆင်ပြေမယ်။ ဦးလံချဲနဲ့ အဆင်ပြေအောင် သမီးကြောက်တဲ့ လင်မယားအခန်းကြီးထဲ မဝင်သေးဘူးပေါ့ကွယ်။ အင်းလေ၊ မောင် အန်တီဆီ လာအိပ်မှာ ပေါ့"

(၇) နာရီကျော်မှ ဒေါ်သက်ထားစံ၏ ခင်ပွန်းကားတစ်စီးနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။ အသက် (၃၀) ကျော်အရွယ် ဂိုက်ဆိုက်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် လူချောတစ်ဦးပါ။

ဟန်ကတော့ ခပ်များများ ။ မင်းသားရှုံးသည် ဆိုတာ သည်တစ်ပုံမျိုး၊ သည် ရုပ်မျိုးကို ပြောတာထင်သည်။ အသားကတော့ ခပ်ညိုညို။

"ဟင် မ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကြည့်စမ်း ဒီလောက်ဖြစ်နေတာတောင် မောင့်ကို မပြောဘူးဗျာ၊ မ တကယ် ရက်စက်တယ်"

"မောင် စိတ်ပူမှာ စိုးလို့ ပါကွယ်။ ဒီနေ့ မောင်အလုပ်များ နေမှာ သိတယ်လေ"

"များ လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင့်ဘဝမှာ မထက်အရေးကြီးတာ ဘာမှ

မရှိဘူး"

သူတို့ (၂) ယောက်က ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးတွေလို အပြိုင်သရုပ်ဆောင်နေကြ၏။ လေပြည်ကတော့ ထမင်းဆာလှပါပြီ။ အိမ်ရှင်တွေက မကျွေးသေးလို့ သာ။

အန်တီက လေပြည်နှင့် သူခင်ပွန်းကို မိတ်ဆက်ပေးပါ၏။

"သမီး...ဒါ အန်တီခင်ပွန်းဦးသက်မိုးညိုတဲ့ ။ ချောတယ်နော်"

ချစ်စိတ်မွန်နေပုံရသည့် အန်တီစကား က ကလက်တက်တက်။ လေပြည်ကမှ ရင့်ကျက်ဦးမည်။ အသက် (၂၀) လောက် ကွာတာလည်း မကောင်းပါ။ ရေရှည်မှာ ဒုက္ခရောက်နိုင်သည့် အနေအထား။

"လေပြည် ထမင်းဆာတယ် အန်တီ"

"အို ဟုတ်တာပေါ့။ အန်တီကတော့ မောင်ရေချိုးပြီးတာကို စောင့်ဦးမယ်။ သမီးသွားစားနှင့်"

"သူက မ ဧည့်သည် လား။ ဘယ်ကလဲ။ လူတွေ ရမ်းလက်မခံနဲ့ ဗျာ။ ခေတ်ကြီးက ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး "

"သူက မ ဧည့်သည် လား။ ဘယ်ကလဲ။ လူတွေ ရမ်းလက်မခံနဲ့ ဗျာ။ ခေတ်ကြီးက ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟင်....တိုးတိုးဖော်က မောင်ရှိသားပဲ ဥစ္စာ"

"မောင်က အလုပ်များ တယ်လေ။ မ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ။ မ အလုပ်တွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ ကားလည်း ကိုယ်တိုင်မောင်းလို့ မ ကောင်းတော့ပါဘူး မောင်ရယ်"

"မက သူ့အကြောင်းသိလို့ လား။ ခုခေတ်က ကလိမ်ကကျစ်တွေ

များ တယ်။ မက ရွှေဆိုင်ဖွင့်တာနော်။ တော်ကြာ ပစ္စည်းတွေ လုသွားလို့
။ ပစ္စည်းထက် လူက ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်"

"စိတ်ချ မက မသေချာဘဲ မလုပ်ဘူးမောင်။ ကဲ ရေချိုး။ ပြီးရင် ထမင်းအတူစားကြမယ်"

လေပြည်ကတော့ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်သွားပေပြီ။ အိမ်အကူ
(၂) ယောက်ကို မိတ်ဖွဲ့။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ထမင်းစားလေ၏
။

ထမင်းတစ်ပန်းကန်ထည့် ၊ ဟင်းထည့်ပြီး စားပွဲထောင့်စွန်းလေးမှာ
စားလိုက်သည် ။

အူမထောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်မှာ လေ။ ပေါ့စေချင်လို့ ကြောင်ရုပ်
တော့ထိုးမိပြီ။ ဆေးအတွက် မလေးပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရရုံသာ။
